

Naar aanleiding van Psalm 51:19b: 'Een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.'

'Als wij treuren om onze zonden en Christus' vergeving niet accepteren, dan treuren we naar de wet en niet naar het Evangelie. Dat heet wanhoop en berouw. Verdriet volgens het evangelie bevat hoop op genade, zelfs in het diepste verdriet. Die hoop is zichtbaar door de wijze waarop men verdriet heeft. Dat verdriet is geen wanhoop, maar smeekt om Gods genade. Dat verdriet richt zich op God.

Dit is duidelijk zichtbaar in de gelijkenis van de verloren zoon. Op het dieptepunt van zijn leven wanhoopt hij niet, maar gaat hij op weg naar zijn vader om genade te vragen. Als er bij hem geen hoop was op genade, zou hij nooit naar zijn vader zijn gegaan. Verdriet volgens het Evangelie is gemengd met vreugde, geloof en hoop. De gelovige die rouwt, ziet zijn verdriet als een offer dat God behaagt. Hij is blij dat hij zijn verdriet aan God kan aanbieden, want 'de offeranden Gods zijn een gebroken geest; een gebroken en verslagen hart zult Gij, o God! niet verachten.'
Het hart dat betrouw kent, gelooft. Daarom kent het vreugde in verdriet.'

Edmund Calamy, 17^e eeuwse Puritein.